

[Rosling]

hed som en central betingelse for samfundets funktionsdygtighed og udvikling hen imod en dynamisk enhed på trods af og på grundlag af vore forskelligheder samt ikke mindst vort lands geografiske udstrækning.

Med disse ord vil jeg udtrykke vores glæde over, at vi nu endelig får kompetencen på dette vigtige område.

I lighed med Landstinget i Grønland har vi for det andet her i Tinget enstemmigt vedtaget en ny lov om råstoffer i Grønland. Det er en lov, som giver os forhåbninger om udmøntning af den store interesse, der allerede igennem lang tid har været for Grønland som mulighedernes land, muligheder for at udvinde vore råstoffer og vore jordiske rigdomme på en miljømæssigt forsvarlig måde – og det sidste ikke mindst.

Naturligvis håber vi på, at disse ændringer i råstofpolitikken og dermed de åbne og sikre betingelser, der nu tilbydes interesserede udefra med hensyn til rigdommene i Grønland, kan bane vejen for en større økonomisk uafhængighed for det grønlandske samfund.

Det tredje, jeg vil tage fat på, er hvalerne. Jeg håber, at alle tilstedeværende har fået deres aftensmad, så det ikke rumler for meget i maven, når jeg taler hvaler.

Grønland har jo mange ressourcer, både levende og ikkelevende, det ved vi dog. Vi bebor verdens største ø, og vi er omgivet af et kæmpe havområde, som gennem historien har været os en uundværlig kilde til overlevelse i et af de barskeste områder på denne Jord. Vi har til alle tider, for at bruge et dansk landbrugsudtryk, som efterhånden har sneget sig ind i miljøterminologien, kunnet høste overskuddet af de ressourcer, som havet omkring os har kunnet tilbyde – fisk og havpattedyr som sæler, hvalrosser og hvaler.

Ja, vi har høstet, og vi har brugt denne høst. Vi har forædlet de uspiselige dele af ressourcerne – sælskind til beklædning og hvalknogler til kunst og husflid. Kødet, spækket og mattak – det er hvalhud – har vi spist med stort velbehag. Det gør vi stadig i dag, og vi vil gøre det i morgen, og vi vil gøre det i al fremtid, hvis vi da får lov.

For hvad er det, der foregår i vores højteknologiske tidsalder, som vi i Grønland i øvrigt også er en del af? Meget stærke pressionsgrupper med udspring i de europæiske og nordamerikanske storbyer bruger og misbruger uvidend-

hed og romantik og bymenneskets uforpligtende følelser for naturens vilde dyr til at spænde ben for og til tider direkte hindre en bæredygtig udnyttelse af vore naturressourcer. Alle kender historien om den grønlandske sælfangst, om Brigitte Bardot, om Greenpeace – en farlig cocktail, som har givet mange tømmermænd siden hen, og alle ved, hvor gruelig galt det kan gå, når disse ting blandes sammen.

Netop i denne uge gælder det hvalerne, og det glæder mig egentlig her sidst på ugen at mærke, når jeg går rundt her i Tinget, at når folk møder mig, så begynder de søreme at tale hvaler; det har de aldrig gjort før. Så om ikke andet har det, der er sket, skærpet opmærksomheden omkring det.

Netop i denne uge holder Den Internationale Hvalfangstkommission årsmøde i Island. Til stede er også Danmark, repræsenteret ved en delegation, der også omfatter Færøerne og Grønland. Som bekendt har dette møde afstedkommet en del politisk turbulens her i Folketinget mellem de nordatlantiske hvalfangstinteresser, og hvad jeg vil kalde miljøinteresser. Som jeg ser det, er kodeordene for denne større eller mindre politiske turbulens »kommerciel hvalfangst« og »en bæredygtig udnyttelse«. Tillad mig, hr. formand, at prøve at slå én ting fast ved et citat fra en bog, som udkom her i vinter, og som hedder »Kampen om de vilde dyr«, en bog, der er skrevet af Finn Lyng. Han skriver:

»Der er intet som helst belæg for at kaste et tabu over visse naturressourcer frem for visse andre, at friholde nogle for udnyttelse og ikke andre. Princippet er bæredygtighed. Kan en art og en bestand bære en vis udnyttelse uden at blive sat væsentligt tilbage, så tilkommer det ingen at lægge hindringer i vejen for den; tværtimod.«

Det er vel sådan, at ingen af os – overhovedet ingen i denne verden, håber jeg – er interesseret i en udryddelse af nogen som helst arter af vilde dyr på denne Jord. Overudnyttelsen af Jordens ressourcer er den helt elementære trussel, der hænger over hovedet på os alle, og bag ved denne kendsgerning ligger en anden, som er mere kompliceret, og det er det industrialiserede samfunds moralske skrupler ved de motiver, hvorved de selv bliver drevet, nemlig penge og profit, altså kommerciel hvalfangst. At der findes mennesker, som dræber en hval for at spise